

Arrest

**nr. 150 579 van 10 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 mei 2015 en heeft zich op 1 juli 2015 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 10 juli 2015.

1.3. Op 15 juli 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juli 2015 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Amanat Ali, heeft de Pakistaanse nationaliteit. U bent een soennitische moslim, geboren op 1 augustus 1981 in het dorp Khair Rattali in het district Mirpur in de provincie Azad Kashmir in Pakistan. U ging tot uw twaalfde naar school. U woonde in Khair Rattali tot u op 29 maart 2007 huwde met de Engelse K.(...) K.(...) S.(...) en u via de gezinsherenigingsprocedure een verblijfsstatuut verkreeg in het Verenigd Koninkrijk. U woonde van 2007 tot december 2009 in het Verenigd Koninkrijk. Na uw scheiding eind 2009 werd uw verblijfsstatuut ingetrokken en keerde u terug naar uw geboortedorp in Azad Kashmir, Pakistan.

U ondervond problemen bij uw terugkeer naar Pakistan wegens uw inzet bij de Kashmir Freedom Movement. U was sinds 2004 lid van deze partij die streeft naar de onafhankelijkheid van Kashmir. U werkte sinds 2006 mee bij de organisatie van demonstraties en bijeenkomsten van deze partij. Na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk organiseerde u begin 2010 één rally in de stad Bhimber.

Toen u in maart 2011 naar de stad ging om er groenten te kopen, werd u door iemand aangesproken en meegenomen in een wagen van het Pakistaanse leger. U werd meegenomen naar een onbekende plaats waar u drie dagen werd vastgehouden en ondervraagd werd over de Kashmir Freedom Movement. Na uw vertrek uit Pakistan contacteerden onbekenden uw vader een aantal keer om informatie over u te vragen.

U verliet Pakistan in augustus 2010 met behulp van een smokkelaar. Via Iran, Turkije, Griekenland, en Italië reisde u naar Spanje. U verbleef in Spanje van februari 2011 tot mei 2015. Op 4 mei 2015 arriveerde u in België waar u op 1 juli 2015 een asielaanvraag indiende. U verblijft in het repatriëringscentrum 127 bis in Steenokkerzeel.

Bij een terugkeer naar Pakistan vreest u het Pakistaanse leger wegens uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn.

Eerst en vooral dient te worden gewezen op het feit dat u pas op 1 juli 2015 in België een asielaanvraag indiende terwijl u verklaart dat u reeds sinds eind 2010 in Europa verblijft. U verbleef eerst vijf maanden in Griekenland en reisde vervolgens verder via Italië naar Spanje waar u van februari 2011 tot mei 2015 verbleef (CGVS pp.6-7,9). U heeft in deze lange periode nooit effectief asiel aangevraagd (CGVS p.11). U verklaart dat u in Italië een poging ondernam om asiel aan te vragen, maar dat de autoriteiten u steeds zeiden de volgende dag terug te komen (CGVS p.11). U verklaart dat er in Spanje geen mogelijkheden bestonden om asiel aan te vragen (CGVS p.11). Het feit dat de Italiaanse autoriteiten u vroegen de volgende dag terug te komen kan geenszins aanvaard worden als verschoning voor het feit dat u geen asiel aanvraagde in Italië. Dat u in Spanje van landgenoten hoorde dat er geen asielinstanties waren (CGVS p.11) overtuigt evenmin. U had reeds in Italië een poging ondernomen om een asielaanvraag in te dienen wat erop wijst dat u wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van de asielprocedure. Daarnaast verklaart u dat u in Spanje pogingen ondernam om uw verblijf te regulariseren en dat u zich liet registreren (CGVS p.11). Aangezien u uw weg vond naar de Spaanse autoriteiten en zich informeerde over manieren om uw verblijf te regulariseren, is het weinig aannemelijk dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheden om een asielaanvraag in te dienen in Spanje. Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover uw land van herkomst, kan

van u verwacht worden dat u gedurende uw jarenlange verblijf in Europa een asielaanvraag had ingediend. Dat u jaren wachtte om in België een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Daarnaast legt u geen enkel document van uw lidmaatschap en uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement. Aangezien dit lidmaatschap en deze activiteiten aan de basis zouden liggen van uw problemen in Pakistan, kan verwacht worden dat u alle documenten voorlegt die deze verklaringen ondersteunen. U verklaart dat u op zeven en acht juli 2015 uw vader en uw broer probeerde te contacteren om hen te vragen uw documenten op te sturen maar dat u er niet in slaagde hen te bereiken (CGVS pp.2-3). In de dagen die erop volgden heeft u geen verdere pogingen meer ondernomen om uw documenten te bekomen (CGVS p.12). U verklaart dat u thuis een lidkaart van de partij heeft (CGVS p.14). Voorts heeft u er geen idee van of u nog andere documenten heeft die betrekking hebben op uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement (CGVS p.14). Het feit dat u uw jarenlange lidmaatschap van en uw activiteiten voor deze partij op geen enkele manier met documenten kunt aantonen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaringen over uw arrestatie door het Pakistaanse leger. U verklaart dat u sinds 2004 lid was van Kashmir Freedom Movement en dat u sinds 2006 demonstraties en rally's organiseerde (CGVS p.20). U zou in totaal zes tot zeven activiteiten hebben georganiseerd, waarvan één na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk (CGVS p.20). U verklaart dat u, noch andere leden ooit problemen ondervond tijdens een rally (CGVS p.20). U verklaart naast uw ontvoering geen enkel ander probleem te hebben ondervonden wegens uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement (CGVS p.20). Uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement verhinderden evenmin dat u met een officieel paspoort hen en weer kon reizen tussen het Verenigd Koninkrijk en Pakistan. In deze context is het weinig aannemelijk dat u bij uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk na het organiseren van slechts één rally en drie bezoeken aan het kantoor van de partij werd gearresteerd en drie dagen werd opgesloten omwille van uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement (CGVS pp.20,21).

Dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw arrestatie en opsluiting door het Pakistaanse leger wordt versterkt door uw beperkte kennis en vage verklaringen over de problemen die de partij en haar leden ondervonden. U verklaart dat u, noch andere leden ooit problemen ondervond tijdens een rally (CGVS p.20). Gevraagd naar voorbeelden van tegenstand die de partij ondervond van de autoriteiten, verklaart u dat zij mensen ontvoeren, martelen en beschuldigen (CGVS p.21). U kunt geen andere vormen van tegenstand of incidenten aanhalen (CGVS p.21). U verklaart niet te weten of de partij nog problemen ondervond na uw ontvoering (CGVS p.21), terwijl u tijdens uw verblijf in Spanje nog contact zou hebben gehad met de partijvoorzitter (CGVS p.14). U verklaart dat er sinds de oprichting van de partij zes of zeven leden werden ontvoerd (CGVS p.13). Ene M.(...) H.(...) werd ontvoerd in 2005 (CGVS p.13). U weet echter niets over deze persoon en zijn ontvoering (CGVS p.13). U verklaart dat u pas voor het eerst over hem hoorde nadat u werd ontvoerd (CGVS p. 13). Nochtans verklaart u dat u sinds 2004 lid was van Kashmir Freedom Movement (CGVS p.20). Verder verklaart u dat een ander voormalig lid, Z.(...) H.(...), Pakistan moest verlaten en in Italië verblijft (CGVS p.14). Ook over deze persoon kunt u geen verdere informatie geven (CGVS p.14). Gezien uw verklaringen dat u uw thuisland moest ontvluchten vanwege uw betrokkenheid bij Kashmir Freedom Movement, is het weinig aannemelijk dat slechts zo weinig weet over de situatie van leden die soortgelijke problemen ondervonden.

Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat u weinig blijkt geeft van voeling met de onafhankelijkheidsstrijd in Azad Kashmir. Zo kent u slechts één andere partij die streeft naar de onafhankelijkheid, namelijk Jammu Kashmir Liberation Front (CGVS p.15), terwijl er nog vele andere partijen zijn die hetzelfde doel hadden, waaronder bijvoorbeeld Jammu Kashmir National Awami Party en United Kashmir People's National Party (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gevraagd of u nog partijen kent die naar onafhankelijkheid streefden in Azad Kashmir antwoordt u van niet (CGVS p.15). U heeft evenmin kennis over partijen die naar onafhankelijkheid streven in het Indiase deel van Kashmir. Zo doet de partij Jammu and Kashmir Democratic Freedom Party geen belletje rinkelen (CGVS p.17). Noch heeft u al gehoord van de oprichter van deze partij, S.(...) S.(...) (CGVS p.16). De All Parties Hurriyat Conference, een alliantie van 26 partijen en organisaties die streven naar de onafhankelijkheid van Kashmir, kent u evenmin (CGVS p.16). Jamaat-e-Islami Kashmir kent u van naam (CGVS p.16). U kunt er echter geen verdere informatie over geven (CGVS p.17). Hoewel er verschillende gewapende groeperingen strijden voor de afscheiding van Kashmir, kent u er geen enkele (CGVS p.21). (Informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uw beperkte

kennis van het politieke landschap waarbinnen de partij Kashmir Freedom Movement opereerde, staat in schril contrast met uw verklaarde engagement voor deze partij (het organiseren van demonstraties en rally's). Vanwege bovenstaande redenen wordt geen geloof gehecht aan uw verklaringen over uw activiteiten voor Kashmir Freedom Movement (het organiseren van demonstraties en rally's) en uw vasthouding door het Pakistaanse leger.

U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Azad Kashmir te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Azad Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing.

Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. C.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), formuleert verzoeker zijn grieven als volgt:

“Voormelde wetgeving vermeldt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn. D.w.z. draagkrachtig en deugdelijk. Het CGVS vermeldt in haar beslissing dat er geen geloof kan worden gehecht aan het verhaal van verzoeker, omdat verzoeker behalve ongeoorloofde arrestaties, martelingen en barbaarse ondervragingstechnieken geen bijkomende problemen kon vermelden die zijn partij ondervond met de Pakistaanse overheid. Dienaangaande, wenst verzoeker op te merken dat hij aan het CGVS zijn eigen ervaring met de Pakistaanse overheid kon meedelen. KFM organiseerde helaas geen bijeenkomsten zodat de leden hun ervaringen aangaande problemen met de Pakistaanse overheid met elkaar konden uitwisselen. Het feit dat de Pakistaanse overheid zulke organisatie lastig maakt en de barbaarse praktijken toepassen om activisten de kop in te drukken wordt eveneens door de objectieve bronnen bevestigd. Zo, vermeldde Human Rights Watch op 21 september 2006 uitdrukkelijk het hiernavolgende: (...). Verder, vermeldde Human Rights Watch in september 2006 eveneens het hiernavolgende in haar rapport 2006: (...).

Verder, heeft het CGVS onrealistisch veel verwachtingen t.o.v. verzoeker. De algemene kennis van verzoeker is helaas beperkt, daar hij maar tot zijn twaalfjarige leeftijd naar school is geweest. Verzoeker werd door KFM overtuigd en weet aangaande de werking en de structuur van deze partij ook veel, hetgeen ook niet wordt betwist door het CGVS. Verzoeker weet evenwel niet veel over andere partijen die ook voor de onafhankelijkheid van Kashmir strijden. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn kennis aangaande politiek verwierf van KFM en niet door zijn studies. Verzoeker steunde partij door mee te helpen met de organisatie van activiteiten zoals voorzien van stoelen en banken en uitdelen van pamfletten... Aldus, is het verwijt van het CGVS dienaangaande niet gegrond! Verder, wenst verzoeker op te merken dat het CGVS duidelijk op de hoogte is van vervolgingen van de Pakistaanse overheid van Pakistani die asielaanvragen in het buitenland. Het feit dat verzoeker in België asiel heeft aangevraagd kan hij worden vervolgd in Pakistan. Het feit dat het CGVS hiervan op de hoogte is blijkt trouwens uit de bestreden beslissing zelf. Zo, vermeldt het CGVS in haar beslissing uitdrukkelijk het hiernavolgende: (...). Het feit dat er risico bestaat dat verzoeker zou kunnen worden vervolgd, omdat hij gewoonweg asiel heeft aangevraagd in België is voldoende om te besluiten dat terugverwijzing van verzoeker naar Pakistan een schending uit maakt van artikel 3 van het EVRM. Het CGVS motiveert trouwens ook niet in haar beslissing dat indien verzoeker wordt terugverwezen het beginsel van non-refoulement niet wordt geschonden. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519). Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist en/of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven. De beslissing werd derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd, daar zij geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Pakistan. Zodoende, schendt deze beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift een document dat hij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als "lidkaart KFM".

2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielerelaas ongeloofwaardig is, en er Azad-Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt o.a. gewezen op het feit dat verzoeker pas op 1 juli 2015 in België een asielaanvraag indiende, terwijl hij blijkens zijn verklaringen reeds sinds eind 2010 in Europa verblijft. Indien verzoeker daadwerkelijk een gegronde vrees zou koesteren tegenover zijn land van herkomst, kan van hem verwacht worden dat hij gedurende zijn jarenlange verblijf in Europa een asielaanvraag had ingediend, aldus de commissaris-generaal die opmerkt dat het feit dat verzoeker jaren wachtte alvorens in België een toekenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees ondermijnt.

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen enkel document van zijn lidmaatschap van en zijn activiteiten voor Kashmir Freedom Movement neerlegt. Het feit dat, zo luidt de beslissing, verzoeker zijn jarenlange lidmaatschap van en activiteiten voor deze partij op geen enkele manier met documenten kan aantonen, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hieromtrent.

Voorts wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn arrestatie en opsluiting door het Pakistaanse leger. In dit verband wordt onder meer gewezen op verzoekers beperkte kennis en vage verklaringen over de problemen die de partij en haar leden ondervonden. Verder wordt gewezen op het feit dat verzoeker weinig blijk geeft van voeling met de onafhankelijkheidsstrijd in Azad Kashmir. Er wordt ook opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet blijkt dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 juli 2015 (CG nr. 1516301), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. In voorliggend verzoekschrift wordt geen ernstige poging ondernomen om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische uiteenzettingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze vergoelijken en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers huidig betoog dat hij maar tot zijn twaalfjarige leeftijd naar school is geweest, verklaart, noch rechtvaardigt zijn vastgestelde gebrekkige en beperkte kennis van het politieke landschap waarbinnen zijn partij Kashmir Freedom Movement (KFM) opereert, met name de onafhankelijkheidsstrijd in Azad Kashmir. Immers, gelet op verzoekers verklaringen reeds sinds 2004 lid te zijn van KFM die streeft naar de onafhankelijkheid van Kashmir, sinds 2006 te hebben meegewerkt aan de organisatie en bijeenkomsten van deze partij, zoals o.a. het uitdelen van pamfletten en het organiseren van een rally, en gelet op het feit dat hij, zoals hij in zijn verzoekschrift stelt, *“zijn kennis aangaande politiek verwierf van KFM en niet door zijn studies”*, alsook het feit dat zijn betrokkenheid bij en engagement voor KFM aan de basis ligt van zijn vlucht uit zijn land van herkomst en verklaarde vrees voor vervolging, kon van hem redelijkerwijze een afdoende en concrete kennis omtrent o.a. en in het bijzonder de onafhankelijkheidsstrijd in Azad Kashmir worden verwacht, waar hij echter manifest in gebreke blijft, gelet op onder meer de vaststelling dat hij slechts één andere partij kende die streeft naar de onafhankelijkheid, terwijl er nog zo vele andere partijen zijn die hetzelfde doel beogen, hij geen kennis heeft van partijen die streven naar onafhankelijkheid in het Indiase deel in Kashmir, de vaststelling dat de partij ‘Jammu and Kashmir Democratic Freedom Party’ geen belletje bij hem deed rinkelen en hij nog nooit van de oprichter van die partij bleek te hebben gehoord, en hij geen enkele van de verschillende groeperingen kent die strijden voor de afscheiding van Kashmir. Dat verzoeker slechts tot zijn twaalfde naar school ging biedt evenmin een rechtvaardiging of verklaring voor het feit dat hij weinig weet over de situatie van leden van KFM die zich in een gelijkaardige situatie als hem (zouden) bevinden met soortgelijke problemen als de zijne, nu hiervoor geen schoolse kennis is vereist.

De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde lidkaart van KFM betreft geen origineel, doch slechts een kopie. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoeker *in casu* naar een rapport van Human Rights Watch van 2006 -niet of weinig actueel dus- omtrent mensenrechtenschendingen in Azad Kashmir en mishandeling van personen die streven naar de onafhankelijkheid van Kashmir, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Verzoekers algemene stelling dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de veiligheidssituatie in Pakistan mist feitelijke grondslag en alle ernst. Immers, de commissaris-generaal heeft wel degelijk rekening gehouden met de veiligheidssituatie in Pakistan en in het bijzonder in verzoekers regio van herkomst Azad Kashmir, en heeft zijn bevindingen hieromtrent omstandig gemotiveerd. *In casu* heeft de commissaris-generaal op grond van en na analyse van de informatie waarover hij beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, vastgesteld en geoordeeld dat er in Azad-Kashmir en Gilgit-Balochistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen. Hij toont op geen enkele wijze aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt hij erin de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontkrachten.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier blijkt niet/nergens en verzoeker brengt zelf geen informatie aan waaruit zou kunnen blijken dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in zijn land van herkomst, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS